

ІНСТИТУТ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ
INSTITUTE OF OPEN RELIGION
ИНСТИТУТ ОТКРЫТОЙ РЕЛИГИИ

Адреса: вул. Тверський тупик, 9, к. 82, м. Київ, 01042.
Контактний телефон (097) 317-93-26. Факс (044) 529-04-35.

Сайт: www.temple.org.ua
E-mail: ludstvo@gmail.com

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ
«ІНСТИТУТ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ»
Голова – Шеляженко Юрій Вадимович.

Утворена на зборах 20.05.2015 р.
Повідомлення про утворення прийнято
наказом Печерського районного
управління юстиції у м. Києві від
05.06.2015 р. № 449/01-01-11.

Вих. № 429 від 01.08.2015 р.

Президенту України П. О. ПОРОШЕНКУ

Прем'єр-міністру України А. П. ЯЦЕНЮКУ

Міністру внутрішніх справ України А. Б. АВАКОВУ

Міністру оборони України С. Т. ПОЛТОРАКУ

Великодушні добродії!

Інститут душевної релігії схвалює ініціативу Міністра внутрішніх справ України Арсена Авакова щодо переведення армії на професійну контрактну основу.

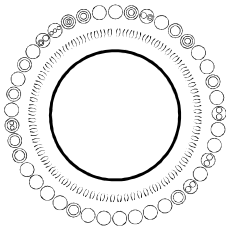
Вважаємо, що не може бути цілком легітимною з точки зору природного права така корпорація, в тому числі – держава, яка примушує до несення військової служби людей, не бажаючих воювати та вважаючих морально неприйнятною для себе військову професію, пов'язану з культом насильства, бездумної покори, безособової однаковості та сповненим гордині поділом людей на «своїх» і «чужих».

З повагою,

Голова Інституту душевної релігії

Ю. В. Шеляженко

ІНСТИТУТ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ є громадською організацією, повідомлення про утворення якої прийнято наказом Печерського районного управління юстиції у м. Києві від 05.06.2015 р. № 449/01-01-11, мета якої, відповідно до протоколу установчих зборів від 20.05.2015 р.: об'єднання віруючих громадян і священнослужителів душевної релігії (релігійної віри в найвищу цінність людини) для здійснення та захисту прав і свобод, задоволення суспільних інтересів, обумовлених релігійними переконаннями; утвердження світоглядних та моральних цінностей, етики душевної релігії в соціальних відносинах та поведінці людей; дослідження і популяризація соціальної доктрини душевної релігії та суспільного значення релігійного життя віруючих і релігійних організацій душевної релігії; інформаційна та правова підтримка віруючих у реалізації ними права одноособово чи разом з іншими сповідувати душевну релігію, проводити релігійні обряди, відкрито виражати і вільно поширювати свої релігійні переконання, утворювати релігійні організації відповідної віросповідної приналежності, в тому числі релігійні громади без повідомлення органів влади про їх утворення, а також права на заміну альтернативною (невійськовою) службою виконання військового обов'язку, якщо це суперечить релігійним переконанням громадянина, що пройшов обряд благословення Божої настанови людині не брати участь у насильстві, війні та воєнізованих формуваннях і не користуватися зброєю; пропаганда ідеї внесення змін до законодавства України щодо усунення обмежень для груп у складі однієї особи порівняно з групами з 2-10 та більше осіб у праві на заснування як юридичних осіб релігійних та громадських організацій, реалізація права на звернення з відповідними пропозиціями до суб'єктів законодавчої ініціативи; захист від дискримінації за ознакою релігійних переконань віруючих в найвищу цінність людини та від правопорушень на ґрунті ненависті до душевної релігії.

ІНСТИТУТ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ
INSTITUTE OF OPEN RELIGION
ИНСТИТУТ ОТКРЫТОЙ РЕЛИГИИ

Адреса: вул. Тверський тупик, 9, к. 82, м. Київ, 01042.
Контактний телефон (097) 317-93-26. Факс (044) 529-04-35.

Сайт: www.temple.org.ua
E-mail: ludstvo@gmail.com

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ
«ІНСТИТУТ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ»
Голова – Шеляженко Юрій Вадимович.

Утворена на зборах 20.05.2015 р.
Повідомлення про утворення прийнято
наказом Печерського районного
управління юстиції у м. Києві від
05.06.2015 р. № 449/01-01-11.

Вих. № 434 від 01.08.2015 р.

Кабінет Міністрів України

Відповідно до ст. ст. 35, 40 Конституції України просимо Кабінет Міністрів України внести зміни до Постанови Кабінету Міністрів України від 10 листопада 1999 р. №2066 «Про затвердження нормативно-правових актів щодо застосування Закону України "Про альтернативну (невійськову) службу"», якою затверджено Положення про порядок проходження альтернативної (невійськової) служби та перелік релігійних організацій, віровчення яких не допускає користування зброєю.

На жаль, цими підзаконними актами не врегульовано порядок проходження альтернативної служби віруючими в найвищу цінність людини, а також в них містяться некоректні формулювання та дискримінаційні норми, які є пережитком радянського репресивного ставлення до релігій і якими передбачається вибірковий, з наданням привілеїв за ознаками належності до певних релігій, порядок реалізації права громадян на заміну альтернативною службою виконання військового обов'язку, якщо це суперечить їх релігійним переконанням, чим порушується таке саме право представників душевної релігії, передбачене ст. 9 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод та ст. 35 Конституції України.

Релігійні переконання як узвичаєний світогляд, що визначає особливий спосіб мислення, соціалізації та укладу життя віруючих, є невід'ємною складовою людської гідності.

ІНСТИТУТ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ є громадською організацією, повідомлення про утворення якої прийнято наказом Печерського районного управління юстиції у м. Києві від 05.06.2015 р. № 449/01-01-11, мета якої, відповідно до протоколу установчих зборів від 20.05.2015 р.: об'єднання віруючих громадян і священнослужителів душевної релігії (релігійної віри в найвищу цінність людини) для здійснення та захисту прав і свобод, задоволення суспільних інтересів, обумовлених релігійними переконаннями; утвердження світоглядних та моральних цінностей, етики душевної релігії в соціальних відносинах та поведінці людей; дослідження і популяризація соціальної доктрини душевної релігії та суспільного значення релігійного життя віруючих і релігійних організацій душевної релігії; інформаційна та правова підтримка віруючих у реалізації ними права одноособово чи разом з іншими сповідувати душевну релігію, проводити релігійні обряди, відкрито виражати і вільно поширювати свої релігійні переконання, утворювати релігійні організації відповідної віросповідної приналежності, в тому числі релігійні громади без повідомлення органів влади про їх утворення, а також права на заміну альтернативною (невійськовою) службою виконання військового обов'язку, якщо це суперечить релігійним переконанням громадянина, що пройшов обряд благословення Божої настанови людині не брати участь у насильстві, війні та воєнізованих формуваннях і не користуватися зброєю; пропаганда ідеї внесення змін до законодавства України щодо усунення обмежень для груп у складі однієї особи порівняно з групами з 2-10 та більше осіб у праві на заснування як юридичних осіб релігійних та громадських організацій, реалізація права на звернення з відповідними пропозиціями до суб'єктів законодавчої ініціативи; захист від дискримінації за ознакою релігійних переконань віруючих в найвищу цінність людини та від правопорушень на ґрунті ненависті до душевної релігії.

Відповідно до статті 28 Конституції України кожен має право на повагу до його гідності. Це право, відповідно до статті 64 Конституції України, не може бути обмежене навіть в умовах воєнного або надзвичайного стану.

Примушування до військової служби всупереч релігійним переконанням і в мирний час, і навіть в умовах воєнного або надзвичайного стану є протиправним, оскільки це форма нелюдського поводження, приниження людської гідності.

Дотримуючись статті 9 Європейської Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, згоду на обов'язковість якої дала Україна, держава взяла на себе зобов'язання забезпечити свободу думки, совісті і релігії.

Відповідно до п. п. 110, 112 рішення Європейського Суду з прав людини у справі №23459/03 від 07.07.2011 р. «Баятян проти Вірменії» (Bayatyan v. Armenia), несприйняття військової служби, коли мотивом такого несприйняття є серйозний та нездоланий конфлікт між обов'язком служити в армії та переконанням конкретної особи або її глибокими та невдаваними релігійними чи іншими поглядами, є переконанням або поглядом настільки незаперечним, серйозним, послідовним і значущим, що на нього поширюються гарантії статті 9 Європейської конвенції. Суд визнав, що неявка заявителя для проходження військової служби є проявом його релігійних поглядів, і дійшов висновку, що притягнення заявителя до відповідальності представляє собою втручання, яке не є необхідним в демократичному суспільстві за змістом ст. 9 Європейської конвенції.

Також відповідно до частини четвертої статті 35 Конституції України у разі, якщо виконання військового обов'язку суперечить релігійним переконанням громадянина, виконання цього обов'язку має бути замінене альтернативною (невійськовою) службою.

Ми переконані, що не може бути цілком легітимною з точки зору природного права така корпорація, в т. ч. держава, яка примушує до несення військової служби людей, не бажаючих воювати та вважаючих морально неприйнятною для себе військову професію, пов'язану з культом насильства, бездумної покорі, безособової однаковості та сповненням гордині поділом людей на «своїх» і «чужих». Виходячи з цього, Інститут душевної релігії схвалює ініціативу Міністра внутрішніх справ України Арсена Авакова щодо переведення армії на професійну контрактну основу.

Водночас, поки ця ініціатива не реалізована, необхідно внести зміни до Постанови Кабінету Міністрів України від 10 листопада 1999 р. №2066 «Про затвердження нормативно-правових актів щодо застосування Закону України "Про альтернативну (невійськову) службу"» з метою подолання дискримінації за ознаками сповідання певних релігій та належності до певних релігійних організацій при проходженні альтернативної (невійськової) служби. Зазначена Постанова є недосконалою та протиправною вже хоча б тому, що містить некоректні формулювання і передбачає привілеї для певних груп віруючих певних віросповідань, визначених у певному переліку.

Так, у «Переліку релігійних організацій, віровчення яких не допускає користування зброєю», затверджені постановою Кабінету Міністрів України від 10 листопада 1999 р. № 2066, не названо жодної релігійної організації, натомість вказано низку релігій. Це свідчить про безграмотність документу.

Слід також зазначити, що за змістом статті 9 Європейської Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод і статті 35 Конституції України людина має право самостійно визначати зміст своїх релігійних переконань. Виходячи з цього, вважаємо, що власне письмове запевнення людини у тому, що релігійні переконання не дозволяють їй нести військову службу, є достатнім доказом істинної наявності таких переконань, якщо тільки відсутні беззаперечні докази нещирості чи протиправного примусу при наданні такого власного письмового запевнення.

Вимоги належності до певної релігії чи певної релігійної організації та встановлення органами виконавчої влади переліків подібних релігій чи організацій при реалізації права на заміну альтернативною (невійськовою) службою виконання військового обов'язку, якщо це суперечить релігійним переконанням громадянина, суперечить статті 14 Європейської Конвенції про захист прав людини (заборона дискримінації) та статті 2 Закону України «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні», відповідно до якої, законодавство України ґрунтується на принципі недискримінації, що передбачає незалежно від певних ознак: забезпечення рівності прав і свобод осіб та/або груп осіб; забезпечення рівності перед законом осіб та/або груп осіб; повагу до гідності кожної людини; забезпечення рівних можливостей осіб та/або груп осіб.

Враховуючи викладене, пропонуємо внести зміни до Постанови Кабінету Міністрів України від 10 листопада 1999 р. № 2066 «Про затвердження нормативно-правових актів щодо застосування Закону України "Про альтернативну (невійськову) службу"» наступного змісту:

1) Визнати нечинним Перелік релігійних організацій, віровчення яких не допускає користування зброєю, затверджений Постановою Кабінету Міністрів України від 10 листопада 1999 р. № 2066, та виключити з пункту 1 цієї Постанови слова «та перелік релігійних організацій, віровчення яких не допускає користування зброєю».

2) Пункт 2 Положення про порядок проходження альтернативної (невійськової) служби, затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 10 листопада 1999 р. № 2066, викласти в такій редакції: «Громадяни України мають право на альтернативну службу, в тому числі в умовах воєнного або надзвичайного стану, якщо виконання військового обов'язку суперечить їхнім релігійним переконанням. Істинність наявності у особи релігійних переконань, які суперечать виконанню військового обов'язку, встановлюється на підставі власної заяви особи про наявність таких релігійних переконань або на підставі довідки релігійної

організації, правомірно діючої або із зареєстрованим статутом, або без його реєстрації, до якої належить особа, якщо тільки відсутні беззаперечні докази нещирості чи не добровільності засвідчення особою своїх релігійних переконань або недійсності довідки релігійної організації. Не допускається дискримінація громадян у праві на заміну альтернативною (невійськовою) службою виконання військового обов'язку, якщо це суперечить їх релігійним переконанням, за ознаками належності чи не належності до певної релігії та (або) релігійної організації».

3) З пункту 13 Положення про порядок проходження альтернативної (невійськової) служби, затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 10 листопада 1999 р. № 2066, виключити речення «У разі потреби до відповідного структурного підрозділу місцевої держадміністрації запрошуються представники релігійних організацій, громадськості та вживаються в межах законодавства інші заходи для встановлення належності громадянина до релігійної організації, віровчення якої не допускає користування зброєю, та істинності його релігійних переконань».

4) У пункті 59 Положення про порядок проходження альтернативної (невійськової) служби, затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 10 листопада 1999 р. № 2066, слова «набув релігійних переконань і належить до діючої релігійної організації, віровчення якої не допускає користування зброєю» замінити словами «набув релігійних переконань, які не допускають користування зброєю».

Просимо розглянути дану пропозицію і надати відповідь за результатами її розгляду у термін, встановлений ст. 20 Закону України «Про звернення громадян».

З повагою,

Голова Інституту душевної релігії

Ю. В. Шеляженко

РЕЛІГІЙНА ГРОМАДА
СПОВІДУЮЧИХ
ВІРУ В НАЙВИЩУ
ЦІННІСТЬ ЛЮДИНИ

УКРАЇНСЬКА ДУШЕВНА СПІЛЬНОТА

www.temple.org.ua

ХРАНИТЕЛЬ ВІРИ

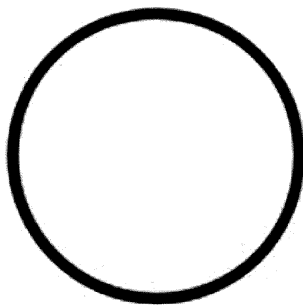
Шеляженко
Юрій Вадимович

вул. Тверський тупик, буд. 9,
к. 82, м. Київ, 01042

тел. +38 (097) 317-93-26

факс +38 (044) 529-04-35

E-mail: ludstvo@gmail.com

20 січня 2015 року
Вих. № 202

**ПРЕЗИДЕНТУ УКРАЇНИ ПЕТРУ ПОРОШЕНКУ
СЕКРЕТАРЮ РАДИ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ УКРАЇНИ
ОЛЕКСАНДРУ ТУРЧИНОВУ
МІНІСТРУ ОБОРОНИ УКРАЇНИ СТЕПАНУ ПОЛТОРАКУ
ГОЛОВІ КИЇВСЬКОЇ МІСЬКОЇ ДЕРЖАВНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ
ВІТАЛІЮ КЛИЧКУ
ГОЛОВІ ПЕЧЕРСЬКОЇ РАЙОННОЇ В МІСТІ КИЄВІ ДЕРЖАВНОЇ
АДМІНІСТРАЦІЇ СЕРГІЮ МАРТИНЧУКУ**

Заява про релігійні переконання, що суперечать виконанню військового обов'язку

Великодушні добродії!

Я сповідаю релігію віри в найвищу цінність людини. Відповідно до нашого віровчення людина, що сповідує релігійну віру в найвищу цінність людини, у своєму безпосередньому спілкуванні з Богом може отримати Божу настанову не брати участь у насильстві й війні та не брати в руки зброю, а натомість присвятити себе творчій праці для себе та всього людства, самоудосконалюватися і проповідувати релігійну віру в найвищу цінність людини.

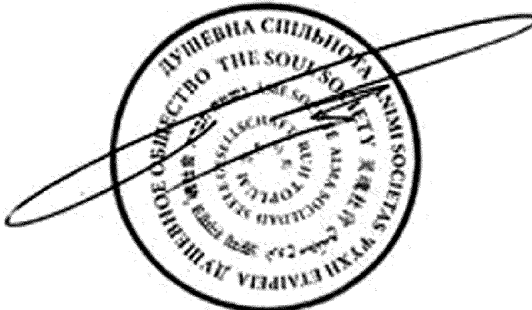
Отримавши безпосередньо від Бога настанову не брати участь у насильстві й війні та не брати в руки зброю, я особисто неодноразово звертався до державних органів з проханням припинити призов до армії всіх, хто не бажає вчитись воювати, а також опублікував власну декларацію незалежності від війни у релігійному журналі «Мораль».

Відповідно до статті 35 Конституції України у разі, якщо виконання військового обов'язку суперечить релігійним переконанням громадянина, виконання цього обов'язку має бути замінене альтернативною (невійськовою) службою. Відповідно до статті 8 Конституції України норми Конституції України є нормами прямої дії.

У зв'язку із викладеним, а також оскільки Главою держави затверджено закон про часткову мобілізацію, заявляю і ставлю Вас до відома про те, що виконання військового обов'язку суперечить моїм релігійним переконанням, істинність яких підтверджується, зокрема, наступними документами, копії яких додаються до цього листа: стаття «Модернізація, армія чайників і ерозія культури», вперше опублікована 19.04.2011 р. на сайті «Українська правда», яка згодом передруковувалася у випуску газети «Правдошукач» № 31 від 30.05.2011 р., стор. 6, а також у книжці «Правдошукач: 5 років незалежності однієї газети» (2013 р., ISBN 978-966-97276-7-1), стор. 43-47; декларація незалежності від війни, опублікована у випуску журналу «Мораль» від 30.04.2014 р. № 1 (16), стор. 62; маніфест «Віросповідання Української Душевної спільноти», опублікований у релігійному бюлетені «Ідеаліст» № 1 (63). У разі, якщо Україна потребуватиме моєї альтернативної (невійськової) служби, вважатиму за честь служити Україні, не беручи в руки зброю, оскільки мені як священнослужителю це заборонено Богом і віровченням релігійної віри в найвищу цінність людини.

Щиро від душі,

Хранитель віри
Української
Душевної спільноти

Ю. В. ШЕЛЯЖЕНКО

ДЕПАРТАМЕНТ
СОЦІАЛЬНОЇ ТА ГУМАНІТАРНОЇ
ПОЛІТИКИ
МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ
УКРАЇНИ

Код 22990925

«04» 02 2015 р.

№ 223/1/ 292

03168, Київ-168, Повітрофлотський пр-т. 6

ШЕЛЯЖЕНКУ Ю.В.

Вул. Тверський тупик, 9, кв. 82,
м. Київ, 01042.

Шановний Юрію Вадимовичу!

У Міністерстві оборони України отримано Вашу заяву про релігійні переконання, які суперечать виконанню військового обов'язку. З приводу зазначеного інформую про наступне.

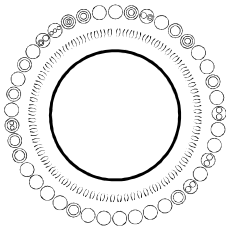
Відповідно до Закону України "Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію" звільнення громадян від виконання обов'язку захисту Батьківщини за релігійними переконаннями не передбачено.

Вирішення цього питання на користь зазначеної категорії осіб можливе лише після внесення змін в законодавство України.

З повагою

Заступник директора – начальник організаційно-аналітичного відділу
Департаменту соціальної та гуманітарної політики
Міністерства оборони України

В.П.БУЦЕНКО

ІНСТИТУТ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ
INSTITUTE OF OPEN RELIGION
ИНСТИТУТ ОТКРЫТОЙ РЕЛИГИИ

Адреса: вул. Тверський тупик, 9, к. 82, м. Київ, 01042.
Контактний телефон (097) 317-93-26. Факс (044) 529-04-35.

Сайт: www.temple.org.ua
E-mail: ludstvo@gmail.com

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ
«ІНСТИТУТ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ»
Голова – Шеляженко Юрій Вадимович.

Утворена на зборах 20.05.2015 р.
Повідомлення про утворення прийнято
наказом Печерського районного
управління юстиції у м. Києві від
05.06.2015 р. № 449/01-01-11.

Вих. № 431 від 01.08.2015 р.

**Директору департаменту соціальної та гуманітарної
політики Міністерства оборони України
В. М. ФЕДІЧЕВУ**

Шановний Валентине Миколайовичу!

Інститут душевної релігії захищає права віруючих в найвищу цінність людини на заміну альтернативною (невійськовою) службою виконання військового обов'язку, якщо це суперечить релігійним переконанням громадянина, що пройшов обряд благословення Божої настанови людині не брати участь у насильстві, війні та воєнізованих формуваннях і не користуватися зброєю.

Вивчивши лист на адресу одного з віруючих від заступника директора – начальника організаційно-правового відділу Департаменту соціальної та гуманітарної політики Міністерства оборони України В. П. Буценка від 04.02.2015 р. вих. № 223/1/292, Інститут душевної релігії дійшов висновку, що цей лист містить недостовірну інформацію, поширення якої зазначеним державним службовцем порушує передбачене статтею 9 Європейської Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, статтею 35 Конституції України право віруючих в найвищу цінність людини на заміну альтернативною (невійськовою) службою виконання військового обов'язку, якщо це суперечить їх релігійним переконанням.

ІНСТИТУТ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ є громадською організацією, повідомлення про утворення якої прийнято наказом Печерського районного управління юстиції у м. Києві від 05.06.2015 р. № 449/01-01-11, мета якої, відповідно до протоколу установчих зборів від 20.05.2015 р.: об'єднання віруючих громадян і священнослужителів душевної релігії (релігійної віри в найвищу цінність людини) для здійснення та захисту прав і свобод, задоволення суспільних інтересів, обумовлених релігійними переконаннями; утвердження світоглядних та моральних цінностей, етики душевної релігії в соціальних відносинах та поведінці людей; дослідження і популяризація соціальної доктрини душевної релігії та суспільного значення релігійного життя віруючих і релігійних організацій душевної релігії; інформаційна та правова підтримка віруючих у реалізації ними права одноособово чи разом з іншими сповідувати душевну релігію, проводити релігійні обряди, відкрито виражати і вільно поширювати свої релігійні переконання, утворювати релігійні організації відповідної віросповідної приналежності, в тому числі релігійні громади без повідомлення органів влади про їх утворення, а також права на заміну альтернативною (невійськовою) службою виконання військового обов'язку, якщо це суперечить релігійним переконанням громадянина, що пройшов обряд благословення Божої настанови людині не брати участь у насильстві, війні та воєнізованих формуваннях і не користуватися зброєю; пропаганда ідеї внесення змін до законодавства України щодо усунення обмежень для груп у складі однієї особи порівняно з групами з 2-10 та більше осіб у праві на заснування як юридичних осіб релігійних та громадських організацій, реалізація права на звернення з відповідними пропозиціями до суб'єктів законодавчої ініціативи; захист від дискримінації за ознакою релігійних переконань віруючих в найвищу цінність людини та від правопорушень на ґрунті ненависті до душевної релігії.

Зверненням від 20.01.2015 р., у відповідь на яке надсилався оскаржуваний лист, віруючий громадянин ставив до відома державні органи про те, що виконання військового обов'язку суперечить його релігійним переконанням, оскільки у відповідності до традиційного устрою душевної релігії він отримав безпосередньо від Бога настанову не брати участь у насильстві, війні та воєнізованих формуваннях і не користуватися зброєю.

Правове реагування державних органів на подібне звернення могло полягати тільки у сприянні реалізації права віруючого громадянина на заміну альтернативною (невійськовою) службою виконання військового обов'язку відповідно до статті 9 Європейської Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, статті 35 Конституції України.

Будь-які негативні реакції на таке звернення з боку державних органів вважаємо завідомо протиправними.

Релігійні переконання як узвичаєний світогляд, що визначає особливий спосіб мислення, соціалізації та укладу життя віруючих, є невід'ємною складовою людської гідності.

Відповідно до статті 28 Конституції України кожен має право на повагу до його гідності, це право не може бути обмежене навіть в умовах воєнного або надзвичайного стану (відповідно до статті 64 Конституції України).

Примушування до військової служби всупереч релігійним переконанням і в мирний час, і навіть в умовах воєнного або надзвичайного стану є протиправним, оскільки це форма нелюдського поводження, приниження людської гідності.

Дотримуючись статті 9 Європейської Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, згоду на обов'язковість якої дала Україна, держава взяла на себе зобов'язання забезпечити свободу думки, совісті і релігії.

Відповідно до п. 110, 112 рішення Європейського Суду з прав людини у справі №23459/03 від 07.07.2011 р. «Баятян проти Вірменії», несприйняття військової служби, коли мотивом такого несприйняття є серйозний та нездоланий конфлікт між обов'язком служити в армії та переконанням конкретної особи або її глибокими та невдаваними релігійними чи іншими поглядами, є переконанням або поглядом настільки незаперечним, серйозним, послідовним і значущим, що на нього поширюються гарантії статті 9 Європейської конвенції. Суд визнав, що неявка заявителя для проходження військової служби є проявом його релігійних поглядів, і дійшов висновку, що притягнення заявителя до відповідальності представляє собою втручання, яке не є необхідним в демократичному суспільстві за змістом ст. 9 Європейської конвенції.

Також відповідно до частини четвертої статті 35 Конституції України у разі, якщо виконання військового обов'язку суперечить релігійним переконанням громадянина, виконання цього обов'язку має бути замінене альтернативною (невійськовою) службою.

Окрім того, ми переконані, що не може бути цілком легітимною з точки зору природного права така корпорація, в тому числі – держава, яка примушує до несення військової служби людей, не бажаючих воювати та вважаючих морально неприйнятною для себе військову професію, пов'язану з культом насильства, бездумної покори, безособової однаковості та сповненням гордині поділом людей на «своїх» і «чужих». Виходячи з цього, Інститут душевної релігії схвалює ініціативу Міністра внутрішніх справ України Арсена Авакова щодо переведення армії на професійну контрактну основу.

Висловлюємо жаль у зв'язку з тим, що натомість автор оскаржуваного листа від 04.02.2015 р. став на шлях порушення прав громадян, несумісний зі званням державного службовця.

Зокрема, протиправним є твердження в оскаржуваному листі, ніби діюче законодавство не дозволяє реалізувати право віруючих в найвищу цінність людини на заміну альтернативною (невійськовою) службою виконання військового обов'язку, якщо це суперечить релігійним переконанням громадянина, що пройшов обряд благословення Божої настанови людині не брати участь у насильстві, війні та воєнізованих формуваннях і не користуватися зброєю.

Окрім того, виглядає цинічною маніпуляцією і завідомо безуспішною, в даному випадку, спробою скористатися сумним явищем тотальної правової безграмотності населення в Україні абсолютно недоречно і така, що не стосується змісту адресованого державним органам звернення віруючого громадянина від 20.01.2015 р., ремарка автора оскаржуваного листа від 04.02.2015 р. про те, що «відповідно до Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» звільнення громадян від виконання обов'язку захисту Батьківщини за релігійними переконаннями не передбачено».

Ми далекі від думки, що автор оскаржуваного листа не здатен відрізнити правомірну вимогу про заміну несення військової служби на альтернативну (невійськовою) від вигаданої ним вимоги про «звільнення громадян від виконання обов'язку захисту Батьківщини» і рішуче протестуємо проти таких маніпуляцій, які межують зі службовим підлогом.

Враховуючи викладене, пропонуємо Вам відкликати юридично нікчемний та маніпулятивний лист заступника директора – начальника організаційно-правового відділу Департаменту соціальної та гуманітарної політики Міністерства оборони України В. П. Буценка від 04.02.2015 р. вих. № 223/1/292, який містить недостовірну інформацію, а також розглянути і надати належну відповідь на звернення віруючого громадянина від 20.01.2015 р. у відповідності до вимог Закону України «Про звернення громадян».

З повагою,

Голова Інституту душевної релігії

Ю. В. Шеляженко

**АПАРАТ
ВИКОНАВЧОГО ОРГАНУ КИЇВСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ
(КИЇВСЬКОЇ МІСЬКОЇ ДЕРЖАВНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ)**

ВІДДІЛ З ПИТАНЬ МОБІЛІЗАЦІЙНОЇ РОБОТИ

вул. Басейна, 1/2-а, м. Київ, 01004, тел. (044) 202-60-03, факс (044) 289 3934, код ЄДРПОУ 37853361

05.02.2015 № 09/032-48

Шелиженку Ю.В.
01042,
м. Київ, вул. Тверський тупик,
буд. 9, к.82

Шановний Юрію Вадимовичу!

У відділі з питань мобілізаційної роботи апарату виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) Ваша заява, що виконання військового обов'язку суперечить Вашим релігійним переконанням опрацьована та повідомляємо.

Виконання військового обов'язку регламентується вимогами Закону України від 25 березня 1992 року № 2232-XII «Про військовий обов'язок і військову службу», введеного в дію Постановою Верховної Ради України № 2233-XII від 25.03.1992 р. (зі змінами).

Згідно п.4 ст. 1 зазначеного Закону громадяни України мають право на заміну виконання військового обов'язку альтернативною (невійськовою) службою згідно з Конституцією України та Законом України «Про альтернативну (невійськову) службу від 12 грудня 1991 року № 1975-XII (із змінами), ст.1 якого визначено, що альтернативна служба є службою, яка запроваджується замість проходження строкової військової служби і має на меті виконання обов'язку перед суспільством. Статтею 2 передбачено, що право на альтернативну службу мають громадяни України, якщо виконання військового обов'язку суперечить їхнім релігійним переконанням і ці громадяни належать до діючих згідно з законодавством України релігійних організацій, віровчення яких не допускає користування зброєю.

Статтею 4 визначено, що на альтернативну службу направляються громадяни, які підлягають призову на строкову військову службу і особисто заявили про неможливість її проходження як такої, що суперечить

їхнім релігійним переконанням, документально або іншим чином підтвердили істинність переконань та стосовно яких прийнято відповідні рішення.

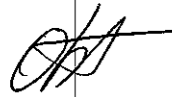
Постановою Верховної Ради України від 10 листопада 1999 року № 2066 (із змінами) затверджені нормативно-правові акти щодо застосування Закону України «Про альтернативну (невійськову) службу та перелік релігійних організацій, віровчення яких не допускає користування зброєю.

До жодної із затверджених даною Постановою релігійних організацій Ваша Релігійна громада не відноситься і на неї поширюється дія Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу.

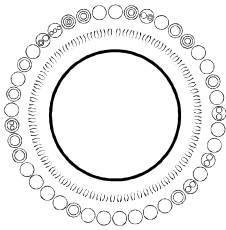
Іншого чинним законодавством не передбачено.

З повагою

Начальник

О.Білий

ІНСТИТУТ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ
INSTITUTE OF OPEN RELIGION
ИНСТИТУТ ОТКРЫТОЙ РЕЛИГИИ

Адреса: вул. Тверський тупик, 9, к. 82, м. Київ, 01042.
Контактний телефон (097) 317-93-26. Факс (044) 529-04-35.

Сайт: www.temple.org.ua
E-mail: ludstvo@gmail.com

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ
«ІНСТИТУТ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ»
Голова – Шеляженко Юрій Вадимович.

Утворена на зборах 20.05.2015 р.
Повідомлення про утворення прийнято
наказом Печерського районного
управління юстиції у м. Києві від
05.06.2015 р. № 449/01-01-11.

Вих. № 432 від 01.08.2015 р.

**Керівнику апарату виконавчого органу
Київської міської ради (Київської
міської державної адміністрації)
В. В. БОНДАРЕНКУ**

Шановний Володимире Володимировичу!

Інститут душевної релігії захищає права віруючих в найвищу цінність людини на заміну альтернативною (невійськовою) службою виконання військового обов'язку, якщо це суперечить релігійним переконанням громадянина, що пройшов обряд благословення Божої настанови людині не брати участь у насильстві, війні та воєнізованих формуваннях і не користуватися зброєю.

Вивчивши лист на адресу одного з віруючих від начальника відділу з питань мобілізаційної роботи апарату виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) О. Білого від 05.02.2015 р. вих. № 09/032-48, Інститут душевної релігії дійшов висновку, що цей лист містить недостовірну інформацію, поширення якої зазначеним державним службовцем порушує передбачене статтею 9 Європейської Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, статтею 35 Конституції України право віруючих в найвищу цінність людини на заміну альтернативною (невійськовою) службою виконання військового обов'язку, якщо це суперечить їх релігійним переконанням.

ІНСТИТУТ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ є громадською організацією, повідомлення про утворення якої прийнято наказом Печерського районного управління юстиції у м. Києві від 05.06.2015 р. № 449/01-01-11, мета якої, відповідно до протоколу установчих зборів від 20.05.2015 р.: об'єднання віруючих громадян і священнослужителів душевної релігії (релігійної віри в найвищу цінність людини) для здійснення та захисту прав і свобод, задоволення суспільних інтересів, обумовлених релігійними переконаннями; утвердження світоглядних та моральних цінностей, етики душевної релігії в соціальних відносинах та поведінці людей; дослідження і популяризація соціальної доктрини душевної релігії та суспільного значення релігійного життя віруючих і релігійних організацій душевної релігії; інформаційна та правова підтримка віруючих у реалізації ними права одноособово чи разом з іншими сповідувати душевну релігію, проводити релігійні обряди, відкрито виражати і вільно поширювати свої релігійні переконання, утворювати релігійні організації відповідної віросповідної приналежності, в тому числі релігійні громади без повідомлення органів влади про їх утворення, а також права на заміну альтернативною (невійськовою) службою виконання військового обов'язку, якщо це суперечить релігійним переконанням громадянина, що пройшов обряд благословення Божої настанови людині не брати участь у насильстві, війні та воєнізованих формуваннях і не користуватися зброєю; пропаганда ідеї внесення змін до законодавства України щодо усунення обмежень для груп у складі однієї особи порівняно з групами з 2-10 та більше осіб у праві на заснування як юридичних осіб релігійних та громадських організацій, реалізація права на звернення з відповідними пропозиціями до суб'єктів законодавчої ініціативи; захист від дискримінації за ознакою релігійних переконань віруючих в найвищу цінність людини та від правопорушень на ґрунті ненависті до душевної релігії.

Зверненням від 20.01.2015 р., у відповідь на яке надсилався оскаржуваний лист, віруючий громадянин ставив до відома державні органи про те, що виконання військового обов'язку суперечить його релігійним переконанням, оскільки у відповідності до традиційного устрою душевної релігії він отримав безпосередньо від Бога настанову не брати участь у насильстві, війні та воєнізованих формуваннях і не користуватися зброєю.

Правове реагування державних органів на подібне звернення могло полягати тільки у сприянні реалізації права віруючого громадянина на заміну альтернативною (невійськовою) службою виконання військового обов'язку відповідно до статті 9 Європейської Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, статті 35 Конституції України.

Будь-які негативні реакції на таке звернення з боку державних органів вважаємо завідомо протиправними.

Релігійні переконання як узвичаєний світогляд, що визначає особливий спосіб мислення, соціалізації та укладу життя віруючих, є невід'ємною складовою людської гідності.

Відповідно до статті 28 Конституції України кожен має право на повагу до його гідності, це право не може бути обмежене навіть в умовах воєнного або надзвичайного стану (відповідно до статті 64 Конституції України).

Примушування до військової служби всупереч релігійним переконанням і в мирний час, і навіть в умовах воєнного або надзвичайного стану є протиправним, оскільки це форма нелюдського поводження, приниження людської гідності.

Дотримуючись статті 9 Європейської Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, згоду на обов'язковість якої дала Україна, держава взяла на себе зобов'язання забезпечити свободу думки, совісті і релігії.

Відповідно до п. 110, 112 рішення Європейського Суду з прав людини у справі №23459/03 від 07.07.2011 р. «Баятян проти Вірменії», несприйняття військової служби, коли мотивом такого несприйняття є серйозний та нездоланий конфлікт між обов'язком служити в армії та переконанням конкретної особи або її глибокими та невдаваними релігійними чи іншими поглядами, є переконанням або поглядом настільки незаперечним, серйозним, послідовним і значущим, що на нього поширюються гарантії статті 9 Європейської конвенції. Суд визнав, що неявка заявителя для проходження військової служби є проявом його релігійних поглядів, і дійшов висновку, що притягнення заявителя до відповідальності представляє собою втручання, яке не є необхідним в демократичному суспільстві за змістом ст. 9 Європейської конвенції.

Також відповідно до частини четвертої статті 35 Конституції України у разі, якщо виконання військового обов'язку суперечить релігійним переконанням громадянина, виконання цього обов'язку має бути замінене альтернативною (невійськовою) службою.

Окрім того, ми переконані, що не може бути цілком легітимною з точки зору природного права така корпорація, в тому числі – держава, яка примушує до несення військової служби людей, не бажаючих воювати та вважаючих морально неприйнятною для себе військову професію, пов'язану з культом насильства, бездумної покори, безособової однаковості та сповненням гордині поділом людей на «своїх» і «чужих». Виходячи з цього, Інститут душевної релігії схвалює ініціативу Міністра внутрішніх справ України Арсена Авакова щодо переведення армії на професійну контрактну основу.

Висловлюємо жаль у зв'язку з тим, що натомість автор оскаржуваного листа від 05.02.2015 р. став на шлях порушення прав громадян, несумісний зі званням державного службовця.

Зокрема, протиправним є твердження в оскаржуваному листі, ніби діюче законодавство не дозволяє реалізувати право віруючих в найвищу цінність людини на заміну альтернативною (невійськовою) службою виконання військового обов'язку, якщо це суперечить релігійним переконанням громадянина, що пройшов обряд благословення Божої настанови людині не брати участь у насильстві, війні та воєнізованих формуваннях і не користуватися зброєю.

Посилання Вашого підлеглого на те, що релігійна віра в найвищу цінність людини не відноситься до переліку релігійних організацій, віровчення яких не допускає користування зброєю, затверджений Постановою Кабінету Міністрів України (а не Верховної Ради України, як зазначено у оскаржуваному листі) від 10.11.1999 р. № 2066, не міняє протиправного характеру твердження Вашого підлеглого, оскільки зазначений підзаконний акт не обмежує і не позбавляє віруючих в найвищу цінність людини права, передбаченого статтею 35 Конституції України, на заміну альтернативною (невійськовою) службою виконання військового обов'язку, якщо це суперечить їх релігійним переконанням.

Відсутність душевної релігії (релігійної віри в найвищу цінність людини) у зазначеному переліку означає лише те, що до віруючих нашої релігії зазначений підзаконний акт не може застосовуватися, тому порядок проходження альтернативної (невійськової) служби віруючими в найвищу цінність людини цим підзаконним актом не врегульований. Але природа права полягає в тому, що ніякі нормативно-правові акти не можуть обмежувати зміст природних прав і, тим більше, ніякі підзаконні акти, котрими не врегульовано порядок реалізації права, не можуть позбавляти людину права як такого. Якщо підзаконний акт не повною мірою регулює порядок реалізації встановлених законом прав, це підстава для удосконалення підзаконного акту і ніяк не підстава для протиправних заяв про, нібито, відсутність права.

Зазначений підзаконний акт взагалі є недосконалим та протиправним вже хоча б тому, що містить некоректні формулювання і передбачає привілеї для певних груп віруючих певних віросповідань, визначених у певному переліку.

Так, у «Переліку релігійних організацій, віровчення яких не допускає користування зброєю», затверджені постановою Кабінету Міністрів України від 10 листопада 1999 р. № 2066, не названо жодної релігійної організації, натомість вказано низку релігій. Це свідчить про безграмотність документу.

Слід також зазначити, що за змістом статті 9 Європейської Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод і статті 35 Конституції України людина має право самостійно визначати зміст своїх релігійних переконань. Виходячи з цього, вважаємо, що власне письмове запевнення людини у тому, що релігійні переконання не дозволяють їй нести військову службу, є достатнім доказом істинної наявності таких переконань, якщо тільки відсутні беззаперечні докази нещирості чи протиправного примусу при наданні такого власного письмового запевнення.

Вимоги належності до певної релігії чи певної релігійної організації та встановлення органами виконавчої влади переліків подібних релігій чи організацій при реалізації права на заміну альтернативною (невійськовою) службою виконання військового обов'язку, якщо це суперечить релігійним переконанням громадянина, суперечить статті 14 Європейської Конвенції про захист прав людини (заборона дискримінації) та статті 2 Закону України «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні», відповідно до якої, законодавство України ґрунтується на принципі недискримінації, що передбачає незалежно від певних ознак: забезпечення рівності прав і свобод осіб та/або груп осіб; забезпечення рівності перед законом осіб та/або груп осіб; повагу до гідності кожної людини; забезпечення рівних можливостей осіб та/або груп осіб.

Виходячи з викладеного, вважаємо Постанову Кабінету Міністрів України від 10 листопада 1999 р. № 2066 дискримінаційним і застарілим пережитком радянського репресивного ставлення до релігій, безграмотним за формою та юридично нікчемним. Ставитимемо питання про її перегляд або, принаймні, скасування її дискримінаційних положень.

Пропонуємо Вам відкликати дискримінаційний та юридично нікчемний лист начальника відділу з питань мобілізаційної роботи апарату виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) О. Білого від 05.02.2015 р. вих. № 09/032-48, який містить недостовірну інформацію, а також розглянути, забезпечити належне реагування і надати належну відповідь на звернення віруючого громадянина від 20.01.2015 р. у відповідності до вимог Закону України «Про звернення громадян».

З повагою,

Голова Інституту душевної релігії

Ю. В. Шеляженко

МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ
УКРАЇНИ

ВІЙСЬКОВА ЧАСТИНА

А-1-27

Код 2206/002

«10» 01 1015

№ 116/8/2617

04119, м. Київ, 119, вул. Давидовича, 19,

ШЕЛЯЖЕНКУ Ю.В.

вул. Тверський тупик, 9, кв. 82,
м. Київ, 01042

Шановний Юрію Вадимовичу!

В управлінні з виховної та соціально-психологічної роботи Командування Сухопутних військ Збройних Сил України за дорученням розглянуто Ваше звернення до Президента України, до секретаря Ради національної безпеки і оборони України, до міністра оборони України, Голови Київської міської державної адміністрації, Голови Печерської районної в місті Києві державної адміністрації щодо релігійних переконань, які суперечать виконанню військового обов'язку.

Інформуємо Вас, що у відповідності до Постанови Кабінету Міністрів України від 10 листопада 1999 року № 2066 "Про затвердження нормативно-правових актів щодо застосування Закону України "Про альтернативну службу" релігійними організаціями, віровчення яких не допускає користування зброєю віднесені: Адвентисти-реформисти, Адвентисти сьомого дня, Євангельські християни, Євангельські християни-баптисти, Покутники, Свідки Єгови, Харизматичні християнські церкви, Християни віри євангельської, Товариство свідомості Крішні.

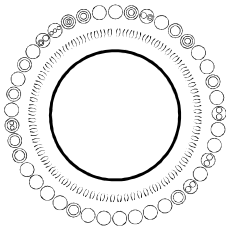
Ваша релігійна громада, згідно зареєстрованого статуту, не підпадає під визначення церкви чи релігійної організації, віровчення яких не допускає користування зброєю, та не входить до списку визначеного Кабінетом Міністрів України, а значить за цими показниками, ви не можете отримати відстрочку від мобілізації.

Також інформую, що відповідно до вимог частини першої статті 55 Конституції України та частини першої статті 16 Закону України "Про звернення громадян" Ви маєте право на оскарження рішення органу державної влади у порядку підлеглості вищому органу чи посадовій особі або безпосередньо у суді.

З повагою

Тимчасово виконуючий обов'язки заступника командувача Сухопутних військ Збройних Сил України з виховної та соціально-психологічної роботи – начальник управління з виховної та соціально-психологічної роботи Командування Сухопутних військ Збройних Сил України
полковник

Є.С.КОВАЛЕНКО

ІНСТИТУТ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ
INSTITUTE OF OPEN RELIGION
ИНСТИТУТ ОТКРЫТОЙ РЕЛИГИИ

Адреса: вул. Тверський тупик, 9, к. 82, м. Київ, 01042.
Контактний телефон (097) 317-93-26. Факс (044) 529-04-35.

Сайт: www.temple.org.ua
E-mail: ludstvo@gmail.com

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ
«ІНСТИТУТ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ»
Голова – Шеляженко Юрій Вадимович.

Утворена на зборах 20.05.2015 р.
Повідомлення про утворення прийнято
наказом Печерського районного
управління юстиції у м. Києві від
05.06.2015 р. № 449/01-01-11.

Вих. № 433 від 01.08.2015 р.

**Командувачу Сухопутних військ
Збройних Сил України
А. С. ПУШНЯКОВУ**

Шановний Анатолію Савватійовичу!

Інститут душевної релігії захищає права віруючих в найвищу цінність людини на заміну альтернативною (невійськовою) службою виконання військового обов'язку, якщо це суперечить релігійним переконанням громадянина, що пройшов обряд благословення Божої настанови людині не брати участь у насильстві, війні та воєнізованих формуваннях і не користуватися зброєю.

Вивчивши лист на адресу одного з віруючих від т.в.о. заступника Командуючого ЗС України з виховної та соціально-психологічної роботи – начальника управління з виховної та соціально-психологічної роботи Командування Сухопутних військ ЗС України Є. С. Коваленка від 20.02.2015 р. № 116/8/2617, Інститут душевної релігії дійшов висновку, що цей лист містить недостовірну інформацію, поширення якої зазначеним державним службовцем порушує передбачене статтею 9 Європейської Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, статтею 35 Конституції України право віруючих в найвищу цінність людини на заміну альтернативною (невійськовою) службою виконання військового обов'язку, якщо це суперечить їх релігійним переконанням.

ІНСТИТУТ ДУШЕВНОЇ РЕЛІГІЇ є громадською організацією, повідомлення про утворення якої прийнято наказом Печерського районного управління юстиції у м. Києві від 05.06.2015 р. № 449/01-01-11, мета якої, відповідно до протоколу установчих зборів від 20.05.2015 р.: об'єднання віруючих громадян і священнослужителів душевної релігії (релігійної віри в найвищу цінність людини) для здійснення та захисту прав і свобод, задоволення суспільних інтересів, обумовлених релігійними переконаннями; утвердження світоглядних та моральних цінностей, етики душевної релігії в соціальних відносинах та поведінці людей; дослідження і популяризація соціальної доктрини душевної релігії та суспільного значення релігійного життя віруючих і релігійних організацій душевної релігії; інформаційна та правова підтримка віруючих у реалізації ними права одноособово чи разом з іншими сповідувати душевну релігію, проводити релігійні обряди, відкрито виражати і вільно поширювати свої релігійні переконання, утворювати релігійні організації відповідної віросповідної приналежності, в тому числі релігійні громади без повідомлення органів влади про їх утворення, а також права на заміну альтернативною (невійськовою) службою виконання військового обов'язку, якщо це суперечить релігійним переконанням громадянина, що пройшов обряд благословення Божої настанови людині не брати участь у насильстві, війні та воєнізованих формуваннях і не користуватися зброєю; пропаганда ідеї внесення змін до законодавства України щодо усунення обмежень для груп у складі однієї особи порівняно з групами з 2-10 та більше осіб у праві на заснування як юридичних осіб релігійних та громадських організацій, реалізація права на звернення з відповідними пропозиціями до суб'єктів законодавчої ініціативи; захист від дискримінації за ознакою релігійних переконань віруючих в найвищу цінність людини та від правопорушень на ґрунті ненависті до душевної релігії.

Зверненням від 20.01.2015 р., у відповідь на яке надсилався оскаржуваний лист, віруючий громадянин ставив до відома державні органи про те, що виконання військового обов'язку суперечить його релігійним переконанням, оскільки у відповідності до традиційного устрою душевної релігії він отримав безпосередньо від Бога настанову не брати участь у насильстві, війні та воєнізованих формуваннях і не користуватися зброєю.

Правове реагування державних органів на подібне звернення могло полягати тільки у сприянні реалізації права віруючого громадянина на заміну альтернативною (невійськовою) службою виконання військового обов'язку відповідно до статті 9 Європейської Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, статті 35 Конституції України.

Будь-які негативні реакції на таке звернення з боку державних органів вважаємо завідомо протиправними.

Релігійні переконання як узвичаєний світогляд, що визначає особливий спосіб мислення, соціалізації та укладу життя віруючих, є невід'ємною складовою людської гідності.

Відповідно до статті 28 Конституції України кожен має право на повагу до його гідності, це право не може бути обмежене навіть в умовах воєнного або надзвичайного стану (відповідно до статті 64 Конституції України).

Примушування до військової служби всупереч релігійним переконанням і в мирний час, і навіть в умовах воєнного або надзвичайного стану є протиправним, оскільки це форма нелюдського поводження, приниження людської гідності.

Дотримуючись статті 9 Європейської Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, згоду на обов'язковість якої дала Україна, держава взяла на себе зобов'язання забезпечити свободу думки, совісті і релігії.

Відповідно до п. 110, 112 рішення Європейського Суду з прав людини у справі №23459/03 від 07.07.2011 р. «Баятян проти Вірменії», несприйняття військової служби, коли мотивом такого несприйняття є серйозний та нездоланий конфлікт між обов'язком служити в армії та переконанням конкретної особи або її глибокими та невдаваними релігійними чи іншими поглядами, є переконанням або поглядом настільки незаперечним, серйозним, послідовним і значущим, що на нього поширюються гарантії статті 9 Європейської конвенції. Суд визнав, що неявка заявителя для проходження військової служби є проявом його релігійних поглядів, і дійшов висновку, що притягнення заявителя до відповідальності представляє собою втручання, яке не є необхідним в демократичному суспільстві за змістом ст. 9 Європейської конвенції.

Також відповідно до частини четвертої статті 35 Конституції України у разі, якщо виконання військового обов'язку суперечить релігійним переконанням громадянина, виконання цього обов'язку має бути замінене альтернативною (невійськовою) службою.

Окрім того, ми переконані, що не може бути цілком легітимною з точки зору природного права така корпорація, в тому числі – держава, яка примушує до несення військової служби людей, не бажаючих воювати та вважаючих морально неприйнятною для себе військову професію, пов'язану з культом насильства, бездумної покори, безособової однаковості та сповненням гордині поділом людей на «своїх» і «чужих». Виходячи з цього, Інститут душевної релігії схвалює ініціативу Міністра внутрішніх справ України Арсена Авакова щодо переведення армії на професійну контрактну основу.

Висловлюємо жаль у зв'язку з тим, що натомість автор оскаржуваного листа від 20.02.2015 р. став на шлях порушення прав громадян, несумісний зі званням військовослужбовця і державного службовця.

Зокрема, протиправним є твердження в оскаржуваному листі, ніби діюче законодавство не дозволяє реалізувати право віруючих в найвищу цінність людини на заміну альтернативною (невійськовою) службою виконання військового обов'язку, якщо це суперечить релігійним переконанням громадянина, що пройшов обряд благословення Божої настанови людині не брати участь у насильстві, війні та воєнізованих формуваннях і не користуватися зброєю.

Посилання Вашого підлеглого на те, що релігійна віра в найвищу цінність людини не відноситься до переліку релігійних організацій, віровчення яких не допускає користування зброєю, затверджений Постановою Кабінету Міністрів України від 10.11.1999 р. № 2066, не міняє протиправного характеру твердження Вашого підлеглого, оскільки зазначений підзаконний акт не обмежує і не позбавляє віруючих в найвищу цінність людини права, передбаченого статтею 35 Конституції України, на заміну альтернативною (невійськовою) службою виконання військового обов'язку, якщо це суперечить їх релігійним переконанням.

Відсутність душевної релігії (релігійної віри в найвищу цінність людини) у зазначеному переліку означає лише те, що до віруючих нашої релігії зазначений підзаконний акт не може застосовуватися, тому порядок проходження альтернативної (невійськової) служби віруючими в найвищу цінність людини цим підзаконним актом не врегульований. Але природа права полягає в тому, що ніякі нормативно-правові акти не можуть обмежувати зміст природних прав і, тим більше, ніякі підзаконні акти, котрими не врегульовано порядок реалізації права, не можуть позбавляти людину права як такого. Якщо підзаконний акт не повною мірою регулює порядок реалізації встановлених законом прав, це підстава для удосконалення підзаконного акту і ніяк не підстава для протиправних заяв про, нібито, відсутність права.

Зазначений підзаконний акт взагалі є недосконалим та протиправним вже хоча б тому, що містить некоректні формулювання і передбачає привілеї для певних груп віруючих певних віросповідань, визначених у певному переліку.

Так, у «Переліку релігійних організацій, віровчення яких не допускає користування зброєю», затверджені постановою Кабінету Міністрів України від 10 листопада 1999 р. № 2066, не названо жодної релігійної організації, натомість вказано низку релігій. Це свідчить про безграмотність документу.

Слід також зазначити, що за змістом статті 9 Європейської Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод і статті 35 Конституції України людина має право самостійно визначати зміст своїх релігійних переконань. Виходячи з цього, вважаємо, що власне письмове запевнення людини у тому, що релігійні переконання не дозволяють їй нести військову службу, є достатнім доказом істинної наявності таких переконань, якщо тільки відсутні беззаперечні докази нещирості чи протиправного примусу при наданні такого власного письмового запевнення.

Вимоги належності до певної релігії чи певної релігійної організації та встановлення органами виконавчої влади переліків подібних релігій чи організацій при реалізації права на заміну альтернативною (невійськовою) службою виконання військового обов'язку, якщо це суперечить релігійним переконанням громадянина, суперечить статті 14 Європейської Конвенції про захист прав людини (заборона дискримінації) та статті 2 Закону України «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні», відповідно до якої, законодавство України ґрунтується на принципі недискримінації, що передбачає незалежно від певних ознак: забезпечення рівності прав і свобод осіб та/або груп осіб; забезпечення рівності перед законом осіб та/або груп осіб; повагу до гідності кожної людини; забезпечення рівних можливостей осіб та/або груп осіб.

Виходячи з викладеного, вважаємо Постанову Кабінету Міністрів України від 10 листопада 1999 р. № 2066 дискримінаційним і застарілим пережитком радянського репресивного ставлення до релігій, безграмотним за формою та юридично нікчемним. Ставитимемо питання про її перегляд або, принаймні, скасування її дискримінаційних положень.

Пропонуємо Вам відкликати дискримінаційний та юридично нікчемний лист т.в.о. заступника Командуючого ЗС України з виховної та соціально-психологічної роботи – начальника управління з виховної та соціально-психологічної роботи Командування Сухопутних військ ЗС України Є. С. Коваленка від 20.02.2015 р. №116/8/2617, який містить недостовірну інформацію, а також розглянути і надати належну відповідь на звернення віруючого громадянина від 20.01.2015 р. у відповідності до вимог Закону України «Про звернення громадян».

З повагою,

Голова Інституту душевної релігії

Ю. В. Шеляженко